

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **TrustSoft, s. r. o.**, se sídlem Kolbenova 882/5a, Praha 9, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2018, č. j. 1 A 3/2018 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) ze dne 10. 1. 2017, č. j. MHMP 42625/2017/Hof, byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a byla mu uložena podle § 125f odst. 3 téhož zákona pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se měl správního deliktu dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla Volkswagen, RZ: X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby dne 3. 5. 2016 kolem 10:17 hod v Praze na Jižní spojnici (směr od Barrandovského mostu do Krče k ul. Sulické), při užití vozila na pozemní komunikaci, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Nežjištěný řidič uvedeným vozidlem jel rychlostí 100 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v daném úseku obce 80 km/h.

[2] Rozhodnutím ze dne 14. 11. 2017, č. j. 770/2017-160-SPR/4, Ministerstvo dopravy (dále jen „žalovaný“) zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo shora uvedené rozhodnutí magistrátu.

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 3. 12. 2018, č. j. 1 A 3/2018 - 26.

[4] Městský soud napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení přezkoumal v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, které neshledal důvodnými. Skutečnost, že výrok rozhodnutí magistrátu neobsahuje přesné ustanovení, tj. konkrétní písmeno § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, podle kterého bylo rozhodováno o uložení sankci, městský soud posoudil jako nepodstatnou vadu, kterou lze odstranit interpretací rozhodnutí. Městský soud dále nesouhlasil s tím, že z rozhodnutí magistrátu nebyla patrná povinnost, kterou žalobce porušil. Neuvedení konkrétního ustanovení, které bylo porušeno řidičem vozidla, ve výroku napadeného rozhodnutí lze rovněž překlénout interpretací, neboť výrok obsahuje popis jeho protiprávního jednání. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl městský soud k závěru, že správní orgány postupovaly v souladu s právní úpravou a dostatečně prokázaly spáchání správního deliktu žalobce. V postupu správních orgánů neshledal nesprávnost, nezákonnost ani nepřezkoumatelnost, a proto žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

III.

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel namítal, že ve výroku rozhodnutí magistrátu zcela chybí odkaz na porušenou právní povinnost. Magistrát sice odkázal na porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, avšak tento lze porušit jen ve spojení s porušením jiného právního ustanovení. Rovněž tak magistrát věc skutkově kvalifikoval jako správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ač k úplné právní kvalifikaci je nutno dále odkázat na skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky jednání vykazovalo, neboť skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla prakticky pouze odkazuje na to, že konkrétní jednání spočívá v naplnění znaků jiné skutkové podstaty. Ve výroku rozhodnutí magistrátu dále nebylo uvedeno právní ustanovení, podle kterého byla ukládána sankce, když magistrát odkázal pouze na § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, který je však dělen do dalších sedmi písmen, celkově poskytujících oporu pro sankci rozmezí od 1 500 Kč do 50 000 Kč. Stěžovatel pak nesouhlasil se závěrem městského soudu, že uvedené vady lze překonat interpretací rozhodnutí. Podle jeho názoru jde naopak o závažné pochybení, pro které měl městský soud napadené rozhodnutí zrušit.

[7] Stěžovatel dále namítal nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť podle něj se městský soud nevyjádřil k žalobní námitce, že v rozhodnutí magistrátu nebyl uveden odkaz na přestupek, jehož znaky jednání řidiče vozidla vykazovalo.

[8] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[11] Nedůvodným je poukaz na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nevyřádnání se s žalobní námitkou o absenci odkazu na přestupek, jehož znaky jednání nezjištěného řidiče vykazuje. Městský soud na tuto argumentaci stěžovatele reagoval, a to v bodech 36 až 41 napadeného rozsudku. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že se jednalo pouze o jeden z argumentů podporující žalobní bod, a sice že rozhodnutí o správním deliktu je nepřezkoumatelné. Městský soud s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS, přitom dospěl k závěru, že se jedná o nepodstatnou vadu, kterou lze odstranit interpretací rozhodnutí. Byť si lze jistě představit podrobnější odůvodnění závěrů městského soudu, stávající odůvodnění napadeného rozsudku splňuje požadavky kladené na přezkoumatelnost soudního rozhodnutí. Nevypřádání se s dílčím argumentem žalobce nutně nemusí vést k nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130: „[p]řestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka (srovnej např. rozsudek ve věci *Van de Hurk v. The Netherlands*, ze dne 19. 4. 1994, Series No. A 288). To by mohlo vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům jsoncím v rozporu se zásadou efektivitv a hospodárnosti řízení. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se městský soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležitě odpovědi. Odpověď na základní námitky však v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související.“

[12] Nejvyšší správní soud se dále zabýval důvodností základní stížní námitky, která se týkala formulace výroku rozhodnutí magistrátu. Konkrétně toho, zda magistrát v rozhodnutí přezkoumatelně specifikoval všechna ustanovení, která vymezují skutkovou podstatu spáchaného správního deliktu a uloženou sankci, resp. zda v návaznosti na podanou žalobu tuto skutečnost městský soud správně posoudil.

[13] Jak Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu, magistrát výrok rozhodnutí formuloval tak, že uvedl, že stěžovatel jako provozovatel vozidla porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Následně ve výroku popsal, jakým způsobem, kdy, v jakém místě došlo vozidlem stěžovatele k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, jaká je výše nejvyšší dovolené rychlosti v daném úseku a jaká rychlost byla naměřena. Dále uvedl, že popsaným jednáním provozovatel vozidla spáchal správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za což se mu podle § 125f odst. 3 za použití § 125c odst. 5 téhož zákona ukládá pokuta ve výši 2 500 Kč.

[14] Podle § 68 odst. 2 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, se „ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, **právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno**, a označení účastníků podle § 27 odst. 1“ (zvýraznění doplněno).

[15] Požadavky na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu se již v minulosti zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který dospěl k závěru, že správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Neuvedení všech ustanovení sice je vadou, avšak samo o sobě bez dalšího nezakládá nezákonnost rozhodnutí. Rozšířený senát se přiklonil k závěru, že nelze postupovat formalisticky a jakoukoliv vadu vymezení právní kvalifikace správního deliktu ve výrokové části považovat za důvod pro zrušení správního rozhodnutí. Závažnost takového

pochybení je totiž třeba posoudit v každém jednotlivém případě. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46). V návaznosti na toto usnesení následně Nejvyšší správní soud shledal jako dostatečné, pokud bylo ustanovení uvedeno v odůvodnění rozhodnutí a v odůvodnění příkazu, kterým bylo správní řízení zahájeno (viz rozsudek ze dne 30. 5. 2019, č. j. 9 As 7/2018 - 58) nebo za situace, kdy správní orgán neuvedl číslo porušeného ustanovení, ale jen jeho slovní vyjádření (srov. např. rozsudky ze dne 23. 5. 2019, č. j. 7 As 158/2018 - 37, nebo ze dne 13. 2. 2019, č. j. 9 As 272/2017 - 31).

[16] Ve věci řešené výše citovaným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu správní orgán I. stupně ve výroku uvedl pouze ustanovení, která porušila stěžovatelka jako provozovatelka vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích) a skutkovou podstatu správního deliktu, kterou svým jednáním naplnila (§125f odst. 1 zákona o silničním provozu). Správní orgán I. stupně v dané věci neuvedl ustanovení vymezující přestupek, kterého se měl dopustit nezjištěný řidič a z rozhodnutí tak nebylo zřejmé, jakého konkrétního přestupku se dopustil. Nyní posuzovaná věc je však odlišná. Magistrát sice v rozhodnutí rovněž uvedl pouze § 10 odst. 3 a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, které vymezují správní delikt provozovatele vozidla, avšak dále uvedl slovní vyjádření relevantních ustanovení. Konkrétně magistrát uvedl, že *„nezjištěný řidič (...) v úseku obce, který byl označen svíslou dopravní značkou „Silnice pro motorová vozidla“ (č. IZ 2a), v němž smí jet řidič nejvýše 80 km/h, jel (...) rychlostí 100 km/h a nikoliv dovolenou rychlostí“*.

[17] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelem, že magistrát nepostupoval zcela důsledně, neboť ve výroku neuvedl všechna ustanovení, která jsou relevantní pro vymezení skutkové podstaty správního deliktu. Na druhé straně se Nejvyšší správní soud neztotožňuje se stěžovatelem v tom, že by tato vada způsobovala nezákonnost rozhodnutí magistrátu. Správní orgán sice v rámci kvalifikace skutku neuvedl, jaký konkrétní přestupek tímto jednáním měl být spáchán, avšak ze slovního popisu je bez jakýchkoliv pochybností evidentní, že se jedná o § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Ten totiž stanovuje, že se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že *„při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h¹ a více nebo mimo obec o 30 km.h¹ a více“*. Interpretace rozhodnutí proto (ve světle citovaného usnesení rozšířeného senátu) dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel přestupku porušil.

[18] Smyslem požadavku na dostatečnou specifikaci deliktu ve výroku rozhodnutí je, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným a aby bylo postaveno najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS). K tomu rozšířený senát v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, doplnil, že obdobnou logiku je třeba vztáhnout též na požadavky na právní kvalifikaci protiprávního jednání, tzv. právní větu. Pachatel deliktu musí nejen vědět, za jaké jednání (ve smyslu popisu relevantního skutku) je trestán, ale též to, jak toto jednání správní orgán právně kvalifikuje.

[19] Podle Nejvyššího správního soudu je výrok rozhodnutí magistrátu schopen tomuto požadavku dostát, neboť z něj jasně vyplývá, jaký přestupek byl popsáným jednáním spáchán. Zrušení tohoto rozhodnutí za těchto okolností by bylo podle Nejvyššího správního soudu nežádoucím formalismem.

[20] Ze stejných důvodů se Nejvyšší správní soud neztotožnil ani s námitkou, že je rozhodnutí nepřezkoumatelné kvůli tomu, že magistrát neuvedl konkrétní právní ustanovení, podle kterého

pokračování

uložil sankci. Je pravdou, že magistrát ve výroku svého rozhodnutí odkázal pouze na § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, aniž by uvedl konkrétní písmeno tohoto ustanovení. Z vymezení skutku však jednoznačně vyplývá, jaký přestupek měl být popsáným jednáním nezjištěného řidiče spáchán [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu]. Zdejší soud proto souhlasí s názorem městského soudu, že uvedená vada je odstranitelná interpretací rozhodnutí, neboť lze učinit jednoznačný závěr, že sankce byla uložena podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu za použití § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona, podle něhož jde-li o přestupek podle odst. 1 písm. f) bod 3, uloží se pokuta od 2 500 do 5 000 Kč.

[21] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu